

[Poulsgaard]

nuftens stemme, og fornuftens stemme kommer altså fra fremskridtspartiet.

Formanden:

Jeg har noteret mig, at det ikke var et direkte citat af Hilmar Baunsgaard, men at det var en gengivelse efter hukommelsen.

Margrethe Auken (SF):

Forleden morgen i Radioavisen, da vi fik de sidste grupvækkende oplysninger om, hvad der ventede os, kom der også en temmelig overraskende oplysning – det andet var desværre ikke så overraskende – nemlig at der for en gangs skyld var ved at blive overskud af adoptivbørn. Hvis man ikke ved bedre om danskerne, så vil man tro, at de nu vil til at føde dem selv, siden det går på den måde. Men det er ikke tilfældet, man kan ikke sige, at fødselstallet er i bund, for det kan godt blive værre, og det skal det også nok blive, men det er i hvert fald på det laveste niveau, det har været i meget lang tid.

Der er noget, der tyder på, at danskerne ikke rigtig har tænkt sig at blive ved her, det kan man godt spore af stemningen og andre steder. Vi ved også godt hvorfor: der er en udbredt tro på, at der ikke bliver nogen fremtid, at vores klode går til. Denne holdning: efter os ragnarok, og så kan vi jo lige så godt gramse til os, så godt vi kan, og lade fanden tage de bageste, er godt i gang nu, indtil vi bliver taget alle sammen. Der er i den stemning selvfølgelig megen almindelig saglig realisme, for det kan godt gå rive-rase-galt, det kan gå galt med en krig, det kan gå galt med en miljøkatastrofe, og der er ikke særlig stærke kræfter, der prøver på at ændre det. Alligevel er det en makaber tendens, og det uhyggelige er, at man samtidig kan se, at samfundet prøver at styrke den tendens, at man møder den holdning, som vi egentlig har mødt længe, at børn ikke er en selvfølgelighed i vores samfund, men er blevet et privat forbrugsgode. Der er nogle, der vil have en velfærdsknast på huset, og der er nogle, der vil have børn, og sådan er vi jo så forskellige, og det må folk i øvrigt selv om og så betale alt efter, hvor deres lyster ligger.

Det ville være forkert at bebrejde den nu siddende regering det, der er sket, for det er helt givet, at den meget børnefjendske politik også blev ført under den socialdemokratiske

regering, men det må dog siges til socialdemokraternes ros, at det skete med et vist flimmer i øjnene, engang imellem ligefrem med bortvendt ansigt.

På den baggrund kunne man så vente, at vi fik en regering, der talte om optimisme – jeg tror, det er det ord, vi har hørt hyppigst, når der manglede indholdsfulde ord – om fremtidstro og mod, og hvad det var for noget. Men så må man sige, at til et samfund, hvor der er optimisme og fremtidstro, hører i hvert fald en forestilling om, at der også skal være børn, og måske endda børnebørn, men så tænker vi nu så langt, at det havde vi ikke ventet at nogle af dem herinde ville gøre.

Hvad er der sket i denne sammenhæng? Der er sket det, at ondt er blevet værre. Hvis man ser på, hvem det er, der skal betale de byrder, så er det jo bevægende at høre, at det er os, der flager rundt på borgerlig side, vi er alle i samme båd, og nu må vi til at skære ned, og nu må vi gøre noget, og så sidder der en stor forsamling, som stort set ikke bliver ramt, og en del af dem bliver privilegeret, men de, der bliver ramt, er i hvert fald børnene. Børnetilskuddene skærer man ned på, så det bliver endnu mere umuligt at få nogen støtte dér. Daginstitutionerne bliver ubetalelige. Skolerne skal lige have et nyk til. Børnetandplejen og den kollektive trafik skæres ned. Man kan godt snakke om det frie trafikvalg, men børn har ikke noget frit trafikvalg. Selvfølgelig er det godt at vide, at den borgerlige regering har sikret Stavning lufthavn, det skal nok komme børnene til gode inden for den kollektive trafik. Bibliotekerne har lige fået sig et gok til. Vi ved, at det især er børnene, der bruger bibliotekerne.

Og så kommer den dér oveni, at hvis børnene skulle være så uheldige at blive syge, ja, så skal forældrene i hvert fald ikke tro, at det, at de har sat et barn i verden, skal komme deres arbejdsgiver til skade. Det må stadig væk være deres private sag, og vil de blive hjemme og passe et sygt barn, så er det igen deres private sag, så må de betale for det selv.

Man kunne selvfølgelig sige, at det er meget godt, at de få børn, der så bliver tilbage, får vænnet sig til den klapjagt, som i hvert fald møder dem, når de er unge. Klapjagten på de unge er intensiveret, og der er overhovedet ikke tegn på, at det er ændret. Dér er det også blevet værre.